

01 **πολιτική****LA PLEBE**
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ■ Γράφει ο **Κώστας Γκιώνης****Η ηλιοθεραπεία ως δείκτης πλουτισμού**

Ημη ύπαρξη εύκολων λύσεων, θα έλεγα μάλιστα ούτε καν δύσκολων, δημιουργεί ρευστότητα όσον αφορά τις επερχόμενες εξελίξεις. Ίσως να βρισκόμαστε στο πιο μεγάλο αδιέξοδο της ιστορίας μας ως χώρα. Αυτή η κυβέρνηση, όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, είναι η χειρότερη που έχει υπάρξει. Είναι μια κυβέρνηση όχι απλά κακή, αλλά ξεδιάντροπη, χωρίς κανένα ίχνος ενσυναίσθησης. Είναι ικανή να κάνει το ακόμα χειρότερο και να σου το πουλήσει σαν μια ριζοσπαστική αλλαγή, έτσι ώστε θα πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για την ύπαρξή της.

Η μετροέπεια, η κομπορρημοσύνη, τα φληναφήματα και η γκεμπελική προσέγγιση είναι η ταυτότητα των στελεχών αυτού του ακροδεξιού εσμού που λειτουργεί σαν να μην υπάρχει αύριο (τρώμε ό,τι προλαβαίνουμε) και που βαυκαλίζεται ότι παράγει ανάπτυξη. Η μόνη έγνοια που έχει αυτό το ανατριχιαστικό συνονθύλευμα είναι ο συνεχής πλουτισμός αυτών και των παρατρεχάμενών τους.

Η κρίση και τα λεφτά που τελειώνουν στις 15 κάθε μήνα, όπως λένε οι διάφοροι αναρχοκομμουνιστές που απεργάζονται σχέδια για την εξόντωση των αρίστων, δεν ισχύει. Διότι, όπως μας λέει ο θαυμαστής του Παττακού με την επιστημονική του προσέγγιση (η οποία δεν χωρά καμία αμφισβήτηση βεβαίως), διαπίστωσε κατά την επιστροφή του από τις διακοπές ότι σχεδόν όλοι οι πολίτες είναι μαυρισμένοι! Η ηλιοθεραπεία λοιπόν είναι δείκτης πλουτισμού κατά τον ευφυή αντιπρόεδρο, άρα η μίζερια δεν είναι παρά ένα σχέδιο εξόντωσης της καλύτερης κυβέρνησης που υπήρξε ποτέ.

Κι αν αυτά τα έλεγε κάποιος με εμφανή ψυχοπαθολογικά προβλήματα, θα τα ακούγαμε με ένα ελαφρύ μειδίαμα, συναισθανόμενοι την κατάστασή του. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως, είναι τουλάχιστον τραγικό... Βέβαια απείρως πιο τρομακτικό είναι το πόσο πολλοί εμπιστεύονται αυτούς τους τύπους. Για να τους ψηφίζουν, προφανώς είναι τρισευρότεροι.

Το πολιτικό σύστημα δεν νοσεί μονάχα στο κεφάλι, που είναι η κυβέρνηση, νοσεί καθολικά, από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Η αντιπολίτευση η οποία θα μπορούσε να δημιουργήσει ένα διαφορετικό αφήγημα, όλα αυτά τα χρόνια της λαίλαπας παραμένει ανύπαρκτη. Καμία ενέργεια, τίποτα που να μπορέσει να παρακινήσει την κοινωνία. Μια αντιπολίτευση καθηλωμένη στην εσωστρέφειά της, η οποία λειτουργεί με τη λογική του ώριμου φρούτου: περιμένει να σαπίσει το φρούτο και να πέσει μόνο του!

Αυτό είναι ίδιον των ανίκανων και των φοβικών, που δεν έχουν τίποτα να προτείνουν και απλά περιμένουν να γίνουν οι επόμενοι που θα καθίσουν στην καρέκλα της εξουσίας για να διαχειριστούν τη δικιά μας δυστυχία προς όφελος της δικής τους ευημερίας. Διότι όλοι αυτοί διαχειριστές της μίζερίας μας είναι, τίποτα παραπάνω. Κανένας δεν μπορεί να σώσει τον λαό, η ιστορία το έχει αποδείξει περίτρανα. Μόνο όταν ο λαός πάρει τις τύχες του στα χέρια του μπορεί να έχει τύχη.

Ελλάδα πιεζόμενη πλευρά ενός «τριγώνου» με Τουρκία και Ισραήλ■ ΤΟΥ **Κώστα Δημητριάδη**

Η εξέλιξη του πολέμου που έχουν κηρύξει οι ΗΠΑ / Ισραήλ ενάντια στο Ιράν, προκαλεί αλυσιδωτές αντιδράσεις στην ευρύτερη περιοχή. Η εξάπλωση περιλαμβάνει τη Συρία (στο χώρο της οποίας βρίσκονται απευθείας αντιμέτωπες Τουρκία και Ισραήλ), τον Λίβανο με οξύτατο τρόπο, το Ιράκ, τις μοναρχίες του Κόλπου, την Υεμένη, ενώ εμπλέκει και «τρίτες» περιφερειακές δυνάμεις υπολογίσιμης ισχύος. Και πάλι την Τουρκία, και πέραν αυτής το Πακιστάν, τη Σαουδική Αραβία και με επιταχυνόμενους ρυθμούς την Αίγυπτο (Συμφωνία της Μέκκας).

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, τούτο το καλοκαίρι, έχει γίνει με αυξανόμενη επίταση φανερό, ότι Τουρκία και Ισραήλ, οι δύο κατ' εξοχήν αναθεωρητικές δυνάμεις της περιοχής (μπλεγμένες ήδη από τη θέση του επιτιθέμενου σε σειρά πολέμων στην περιοχή) κινούνται σε τροχιά επιταχυνόμενης μεταξύ τους συγκρουσιακότητας. Η εικόνα βέβαια προκύπτει περίπλοκη και γεμάτη από αντιφάσεις. Ενώ Ισραήλ και Τουρκία βρίσκονται αντιμέτωπες στους αναδασμούς της Συρίας και της Ανατολικής Μεσογείου (έλεγχος κοιτασμάτων, δρόμων, υδάτων κ.λπ. αλλά και της Κύπρου), εμφανίζονται να συγκλίνουν στην περιοχή του Καυκάσου με την από κοινού υποστήριξή τους στο Αζερμπαϊτζάν έναντι της Αρμενίας αλλά και με την κάλυψη των αναγκών του Ισραήλ σε υδρογονάνθρακες που συνεχίζει απρόσκοπτα να εξασφαλίζει η Τουρκία. Πέραν απ' οτιδήποτε άλλο δε, και οι δύο χώρες εντάσσονται σε περίοπτη θέση στους γενικότερους σχεδιασμούς των ΗΠΑ στην περιοχή διατηρώντας παράλληλα στρατηγικές-εταιρικές σχέσεις και με τις δυνάμεις του ευρωπαϊκού ατλαντισμού.

Και η ένταξή τους αυτή γίνεται με όρους αυτονομίας, σημαντικής για την Τουρκία και σχεδόν απεριόριστης για το Ισραήλ, την ίδια στιγμή άλλωστε που διατηρούν ανοιχτούς σημαντικούς δι-αύλους και με τη Ρωσία εμφανιζόμενες σε ρόλους ενδιάμεσης δύναμης (ιδιαίτερα η Τουρκία).

Η Ελλάδα ελάσσων πλευρά σε ένα «τρίγωνο» με Τουρκία και Ισραήλ

Η κατάσταση που σχηματίζεται ως τέτοιο «τρίγωνο» γίνεται κρίσιμη για τη χώρα μας και για την εξέλιξη των υπαρξιακών κινδύνων που διατρέχει υπό την πίεση της τουρκικής απειλής όπως αυτή συνδυάζεται με τα παίγνια αναδασμών των δυτικών δυνάμεων στην περιοχή.

Η εικόνα που διαμορφώνεται με λίγα λόγια:

Ως προς την τουρκική πλευρά του «τριγώνου», οι ελληνικές ιθύνουσες ελίτ κινούνται σταθερά σε γραμμή (υπαγορευόμενου και από τη Δύση) ενδοτισμού απέναντι στις διαρκώς διευρυνόμενες τουρκικές αναθεωρητικές αξιώσεις σε όλο το τόξο Θράκη-Αιγαίο-Ανατολική Μεσόγειος. Η ίδια γραμμή υποχωρητικότητας αφορά και την Κύπρο και το ποια έχει καταλήξει να είναι εκεί η βάση διαπραγματεύσεως. Η κατάσταση που διαμορφώνεται από το Ουκρανικό και από τους πολέμους της Μ. Ανατολής παρέχει σημαντικό χώρο για αναβαθμισμένο ρόλο της Τουρκίας, τόσο στο πλαίσιο των όσων προωθούν οι ΗΠΑ, όσο και στο πλαίσιο της στρατηγικής εταιρικής σχέσης μαζί της που προωθεί η ευρωατλαντική πλευρά. Βεβαίως τίθενται εκ των πραγμάτων και κάποια όρια – καμία πλευρά (δυτική, ρωσική ή άλλη) δεν θα ήθελε «σε τελική ανάλυση» να καταλήξει η Τουρκία ανεξέλε-

γκτος παράγοντας – αλλά οι προτεραιότητες της Δύσης μέσα στην πολυκρίση της είναι ασταθείς, αβέβαιες και αλληλοσυγκρουόμενες και η τουρκική πολιτική τις εκμεταλλεύεται δεόντως. Μέρος της γραμμής ενδοτισμού των ελληνικών ελίτ αφορά και την «χαρούμενη» επιτάχυνση των εξαγορών υποδομών (λιμενικών) και επιχειρηματικών (τουριστικών και άλλων) δραστηριοτήτων από τουρκικά συμφέροντα σε ευαίσθητους χώρους (Θράκη, νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, εκμετάλλευση της αλιείας του Αιγαίου κ.α.).

Η ισραηλινή πλευρά του «τριγώνου» εμφανίζεται και αυτή πολύ δυναμικά στο προσκήνιο. Ελλάδα και Κύπρος μετατρέπονται στο «στρατηγικό βάθος» που (στερείται) το Ισραήλ. Από κάθε άποψη. Τόσο από στρατιωτική –η ένταξη Ελλάδας και Κύπρου στους «θόλους ισραηλινής αεράμυνας» με την «Ασπίδα του Αχιλλέα» που πανηγυρίζεται αυτές τις μέρες είναι μόνο το πιο πρόσφατο βήμα (τι κι αν έχουν γίνει περισσότερο από φανερές οι πολλές «αχίλλειες πτέρνες» της στον πόλεμο Ισραήλ-Ιράν!)– όσο και από εποικιστικής πλευράς με το όργιο εξαγορών ακινήτων και άλλων περιουσιακών στοιχείων που γίνεται από ισραηλινά συμφέροντα στην Ελλάδα και ακόμη περισσότερο στην Κύπρο.

Πάνω σ' αυτή τη βάση φύεται το διπλό (ή σωστότερα τριπλό) μήνυμα που δίνουν οι ιθύνουσες τάξεις της χώρας μας προς την ελληνική

κοινωνία σχετικά με τις προοπτικές της χώρας.

– Γραμμή φινλανδοποίησης (αρκεί να είναι κάπως συγκεκαλυμμένη και πολιτικά εύπεπτη) της Ελλάδας περί την Τουρκία. Όλες οι παγιδεύσεις του τύπου «τι θέλετε να γίνει πόλεμος;», όλες οι φόρμουλες του πανταχού παρόντος μέσα στο πολιτικό σύστημα ΕΛΙΑΜΕΠ και όλα τα άλλα συναφή που εκπορεύονται από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, αλλά και από την κεντροαριστερά – σημιτική όλων των εντάξεων, από τον Τσίπρα (σε ρόλο υπερπροθύμου), τον ΓΑΠ, τις συριζικές συνιστώσες πάσης αποχρώσεως κ.λπ., είναι εκδηλώσεις αυτής της γραμμής.

– Πλήρης ακολουθητισμός του Ισραήλ, άνευ όρων συμμαχία μαζί του, όλο και αυξανόμενη ενσωμάτωση του χώρου Ελλάδας και Κύπρου στους επιθετικούς του σχεδιασμούς. Με πλήρη εκχώρηση των «κλειδιών της χώρας» (έτσι πρέπει να διαβαστεί εκτός όλων των άλλων και η ουσία της ακραία διαβρωτικής υπόθεσης των υποκλοπών – Predator κ.λπ.). Στην υπαγωγή στην «ομπρέλα» του Ισραήλ έχει εναποτεθεί επί της ουσίας, η αντιμετώπιση της εντεινόμενης τουρκικής απειλής! Με τις ευλογίες της Δύσης που κατ' αρχήν τουλάχιστον εξυπηρετείται από μια τέτοια «συμμαχία». Και επιπλέον όταν είναι περισσότερο από φανερό ότι ειδικά το Ισραήλ –ακόμη και με τις ΗΠΑ– δεν κοιτάει παρά μόνο ό,τι θεωρεί το στενό